

MEGIGAZÍTÁS ÉS MEGSZENTELEÉS

Dr. Arnold Fruchtenbaum

Tartalomjegyzék

I. MEGIGAZÍTÁS

- A. A megigazítás jelentése
 - 1. Kihirdetett nyilatkozat
 - 2. Kinyilvánított cselekedet
 - 3. Létrehozó cselekedet
- B. A megigazítás elméletét megalapozó görög szavak
- C. A megigazítás alapja
 - 1. A pozitív szempont
 - 2. A negatív szempont
- D. A megigazítás eszköze
- E. A megigazítás szempontjai
- F. A megigazítás elemei
- G. A megigazítás eredményei
- H. A megigazítás jellemzői

II. MEGSZENTELÉS

- A. A megszentelés jelentése
- B. A megszentelés fogalmát kifejező görög szavak
- C. A görög szavak használata
- D. A megszentelés szempontjai
- E. A megszentelés okai
 - 1. A hatékony ok
 - 2. A mozgató ok
 - 3. A közreműködő ok
- F. A megszentelés szükségessége
- G. A megszentelés fajtái
 - 1. Előkészítő megszentelés
 - 2. Helyzeti megszentelés
 - 3. Fokozatos megszentelés
 - 4. Végső megszentelés
- H. A tökéletesség tana
 - 1. A tanítás alapja
 - 2. A tanítás cáfolata

Számláljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, amelyen beviszitek a meglóbalni való kívét, hét hetet, egészek legyenek azok. III. Mózes 23:15

Ez a messiási bibliatanulmány a megigazításról és megszentelődésről szól, ami a hívő üdvösségének két fő szempontja.

I. MEGIGAZÍTÁS

Mit tanít a Biblia a megigazításról, és mit is jelent pontosan a megigazítás? A megigazítás rendkívül fontos teológiai fogalom az Írásban. A hívő üdvösségének egyik fő szempontja, amelyet nem szabad figyelmen kívül hagyni. A megigazítás témáját nyolc különálló részben tanulmányozzuk.

A. A megigazítás jelentése

1. Kihirdetett nyilatkozat

A megigazítás alapjelentése minden használatában egyszerűen „igaznak nyilvánítani”. A megigazítás nem azt jelenti, hogy „igaz” vagy „igazzá tesz”, egyszerűen csak annyit jelent, hogy „igaznak nyilvánít”. Kijelentő mondat. Teológiai jelentésében a megigazítás Isten tette, amellyel a bűnöst igaznak nyilvánítja Jesua (Jézus) a Messiás tökéletes igazságossága alapján. A megigazítás tehát Isten jogi tette, amely által kinyilvánítja, hogy a törvény összes követelménye a bűnösrel szemben megelégtetett Jesua a Messiás igazságosságának alapján.

2. Kinyilvánított cselekedet

A megigazításnak tehát jogi értelme és jogi állása is van. Ismétlem, nem azt jelenti, hogy „igazzá tesz”, csak azt, hogy „igaznak nyilvánít”. Ebben az értelemben a megigazítás szemben áll a kárhozzátással (V. Mózes 25:1, Példabeszédek 17:15, Róma 8:33-34). Ha valaki a bíróság előtt áll, vagy felmentik, vagy elítélik, ezek az ellentétes lehetőségek. Ha valaki nem ítélnék el, ha nem nyilvánítják bűnösnek, akkor igaznak kell nyilvánítani. Így a megigazítás tette magában hordozza az ítélethozatal fogalmát is. Az igaznak nyilvánítás egyenlő az ítélethozatallal (Róma 8:33). Ezért a megigazítás kinyilvánított tett; valaki egy másik személyt valamivé nyilvánít.

3. Létrehozó cselekedet

A megigazítás létrehozó tett is, mert Jézus a Messiás igazságát és engedelmességét tulajdonítják valakinek. Három nagy tulajdonítás létezik: Ádám bűnét leszármazottainak tulajdonítják; az emberiség bűnét Jesuának a Messiásnak tulajdonítják, és a Messiás igazságosságát tulajdonítják a hívőnek. Alapító cselekedet, mert csakis az alapján lehet a hívőt igaznak nyilvánítani, hogy a Messiás igazságát neki tulajdonítják.

B. A megigazítás elméletét megalapozó görög szavak

Egy fő görög szótó van, amelyből a megigazítás fogalma származik. Ebből a görög szótóból öt különböző szó hordozza az igazságosság és megigazítás jelentését.

Az első szó a *dikaiois*, amelynek jelentése „igaz” (Róma 5:19).

A második görög szó a *dikaisunei*, amelynek jelentése „igazságosság” (Róma 5:21, 9:30-32).

A harmadik görög szó a *dikaioo*, amelynek jelentése „megigazít” (Máté 12:37, Apostolok Cselekedetei 13:39, Róma 2:13, 3:4).

A negyedik görög szó a *dikaiomata*, amelynek jelentése „igazságos cselekedetek” vagy „igazságos tettek” (Lukács 1:6, Róma 2:26, 5:16,18, Zsidókhöz írt levél 9:1,10, Jelenések 15:4, 19:8).

Az ötödik, ugyanabból a szótöböl származó görög szó a *dikaiosis*, amelynek jelentése „a megigazítás tette” (Róma 4:25, 5:18).

Mind az öt görög szó ugyanabból a szótöböl ered. Ebböl az öt görög származtatásból ered a megigazítás bibliai tana.

C. A megigazítás alapja

Mi a megigazítás alapja? A megigazítás alapjának két szempontja van, egy pozitív és egy negatív.

1. A pozitív szempont

A megigazítás alapja pozitív értelemben három részböl áll. Elöször is, a megigazítás Isten kegyelmére alapszik, ami Jézus a Messiás tökéletes életében, engedelmességében, és áldozati halálában nyilvánul meg. Másodsor a megigazítás az ő vére által van (Róma 5:9). Harmadsor, Jesua igaz tettei és igazságossága a hívőnek tulajdoníttatnak (I. Korinthus 1:30, II. Korinthus 5:21). Pozitív értelemben tehát a megigazítás alapja Isten kegyelme Jézuson a Messiáson keresztül, a vérén át, amikor Jesua igazságossága a hívőnek tulajdoníttatik.

2. A negatív szempont

A megigazítás alapja negatív értelemben az, hogy a megigazítás nem emberi cselekedetekre alapszik. Soha senki nem igazul meg a cselekedetei alapján. Ezt az Írás számos alkalommal tanítja. Amikor valaki megigazul, soha nem a cselekedetei alapján igazul meg; a bibliai megigazítás alapja soha nem a jócselekedet (Róma 3:28, 4:5-6, Galátzia 2:16).

D. A megigazítás eszköze

A megigazítás eszközére vonatkozóan öt dolgot kell megjegyeznünk. Elöször is, a megigazítás eszköze, módja mindig a hit (Róma 3:21-22). Itt egyértelmű különbséget kell tennünk. Mindig a hit a megigazítás eszköze; ám soha sem annak alapja. A Biblia soha nem állítja azt, hogy a megigazítás a hit miatt történik; a megigazítás alapja nem a hit. A görög mondatszerkezet, amelyet minden esetben használnak, világosan megmutatja, hogy a megigazítás mindig hiten keresztül vagy hit által történik. Így hát a hit a megigazítás eszköze, csatornája (Apostolok Cselekedetei 13:38-40, Róma 3:26-30, 5:1, 10:10, Galátzia 2:16, 3:8,24).

A második, hogy a megigazítás mindig jogos, igaz alapokon nyugszik. Isten törvénye igényt támaszt a bűnössel szemben, és ahhoz, hogy a megigazítás megtörténhessen, ezt az igényt ki kell elégíteni. Isten törvényét pedig úgy lehet igazolni, hogy Jézus a Messiás igazságossága a hívőnek tulajdoníttatik, így a bűnöst felmentik; a megigazítás tehát mindig jogos alapon történik.

A harmadik, hogy a megigazítás soha sem az ember igazságossága vagy teljesítménye által történik; soha sem cselekedetek alapján (Róma 3:20, 4:2, 10:3-4, Galátzia 2:16, 3:10, 11, 24, 5:4, Filippi 3:9). A negyedik szerint a megigazítás kegyelemböl van (I. Mózes 15:6, Róma 3:24-26, 5:18-21, Titus 3:5-7).

Az ötödik dolog az, hogy a bírónak fel kell mentenie az igazat és el kell ítélnie a gonoszt; ez az igazságos, részrehajlás nélküli bíró feladata. Az Írás mégis azt írja, hogy Isten az istentelent megigazítja (Róma 3:21-25, 4:5). Hogyan lehetséges tehát, hogy a bírónak fel kell mentenie az igazat és el kell ítélnie a gonoszt, s a Biblia mégis azt tanítja, hogy Isten megigazítja (igaznak nyilvánítja) az istentelent? Ráadásul a Biblia azt is tanítja, hogy Isten igaz akkor, amikor megigazítja az istentelent (Róma 3:26). Mindez ennek módja, eszköze miatt lehetséges, tehát a Messiás hívőknek tulajdonított igazságossága miatt (Róma 5:17-19). Amikor a Messiás igazságossága a hívőnek tulajdoníttatik, maga is igaz lesz. Mivel a

tulajdonítás miatt igaz lett, a hívőt a megigazítás által már igaznak lehet nyilvánítani. Így Isten sem következetlen, amikor megigazítja az istentelent.

E. A megigazítás szempontjai

A Biblia a megigazítás hét szempontját említi. Először is, a hívőt Isten igazítja meg. Ez a megigazítás forrása; a tervezett igazságosság (Róma 3:26). A megigazítás második szempontja az, hogy a hívő *vér által* igazul meg. Ez a megigazítás alapja; a biztosított igazságosság (Róma 3:24-25, 5:9). A harmadik szempont, hogy a hívő *hit által* van megigazítva. Ez a megigazítás eszköze; ez a megszerzett igazságosság (Róma 3:28, 4:5, 5:1). A negyedik, hogy a hívő *kegyelemből* igazul meg. Ez a megigazítás működési elve. A megigazítás a kegyelem alapján működik; ez a megigazítás lényege (Róma 3:24). Az ötödik, hogy a hívő a *Lélek által* van megigazítva. A Szentlélek a megigazítás véghezvivője; ez a megigazítás ereje (I. Korinthus 6:11). A hatodik szempont szerint a megigazítás *cselekedetekből* történik. Ez a megigazítás bizonyítéka; a bizonyított megigazítás (Jakab 2:21, 24-25). A hívő nem a megigazítás módjaként, eszközöként értelmében igazul meg cselekedetekből, hanem hogy a cselekedetek bizonyítékai megigazításának. A hetedik, *a Messiásban* történő megigazítás. Ez a megigazult állapot helyzete; a birtokolt megigazítás (II. Korinthus 5:21).

F. A megigazítás elemei

Isten Igéje öt sajtáságos elemét említi a megigazításnak. Az első, a bűn büntetésének elengedése; a megigazítás miatt a bűn büntetését elengedték (Ézsaiás 53:5-8, Apostolok cselekedetei 13:38-39, Róma 4:7, 8:1, 33-34, II. Korinthus 5:21, Efézus 1:7, I. Péter 2:24).

A második, a helyreállítás Isten kegyeibe (Galátzia 2:16, 3:26).

A harmadik, az igazságosság tulajdonítása; a hívő a Messiás neki tulajdonított igazságosságával rendelkezik (I. Korinthus 1:30, II. Korinthus 5:21).

A negyedik, a múltbeli, jelenbeli, és jövőbeli bűnök bocsánata; a hívőnek minden bűne megbocsátott (Zsoltárok 103:12, Ézsaiás 44:22, Zsidókhöz írt levél 10:14).

Az ötödik az a tény, hogy a megigazítás az eleve elrendelés folyamatának része (Róma 8:28-32).

G. A megigazítás eredményei

A Biblia a megigazítás hét eredményéről számol be. Először is, a hívőnek *békessége van Istennel* (Róma 5:1). A hívőnek azért van békessége Istennel, mert a megigazítás miatt a bűnei megbocsátást nyertek. A második Isten kegye; a hívő most már Isten kegyelmében áll (Róma 4:6). A harmadik eredményről Pál Róma 8:1-ben ír: *Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak*. A negyedik az örökösség; a hívő Isten örökösévé válik (Titus 3:7). Az ötödik a Messiás igazságosságának hívőnek történő tulajdonítása; e miatt a hívőt igaznak nyilvánították (Róma 4:5). Isten most már igaznak látja a hívőt, mert Messiás igazságával rendelkezik. A hatodik, hogy a hívő megmenekült Isten haragjától. A Biblia két különböző haragról beszél. Az első Isten általános haragja, amely nyilván van *az embereknek minden hitelensége és hamissága ellen* (Róma 1:17-18). A hívő megmenekül Isten általános, bűnnel szembeni haragjától (Róma 5:9). Isten haragjának másik fajtája a nagy nyomorúság haragja; a hívő megszabadult Isten haragjától a nagy nyomorúság alatt is (I. Thesszalónika 1:10). Ez egy ok a sok közül, amiért a hívők nem mennek át a nagy nyomorúságon. A megigazítás hetedik eredménye a dicsőség garanciája. A megigazítás miatt garantált a hívő dicsősége, mert akit *megigazított*, azt meg is *dicsőíti* (Róma 8:30, Galátzia 5:5).

H. A megigazítás jellemzői

A megigazításnak négy jellemzője van. Először, a megigazítás Jézusban a Messiásban van; a hívő helyzetileg megigazul öbenne (Apostolok cselekedetei 13:39, Róma 8:1, I. Korinthus 6:11, Galátzia 2:17). A második, a megigazítás része Jézus megváltó munkájának; a megváltás tervének mindig is része volt a hívő megigazítása (Róma 3:24, 5:9, 8:33-34). A harmadik az, hogy a megigazítás *Isten igazsága* által történik. Más szóval, ez Isten igazságossága (Róma 1:17, 3:21-22, 10:3, Filippi 3:9). A negyedik jellemző szerint a megigazítás igazsága a Messiás igazságossága és engedelmissége (Róma 5:17-19).

II. MEGSZENTELÉS

A megszentelés a hívő üdvösségének második fő szempontja, amelyet nyolc kategóriában tanulmányozunk.

A. A megszentelés jelentése

A megszentelés alapvető jelentése „elválasztani, elkülöníteni”. Megszentelni valamit, ez annyit jelent, hogy „elválasztani”. A szó nem feltétlenül hordozza magában a szentség fogalmát. A hívő üdvösségének tényeként a megszentelést a következőképpen határozták meg: „Isten ingyenes kegyelmének munkája, amely által megújulunk a teljes emberben Isten képe szerint, és Isten egyre inkább képessé tesz arra, hogy meghaljunk a bűnnek és az igazságnak éljünk.”

Magát a megszentelést tehát így lehet meghatározni: „A Szentlélek kegyelemmel teli és folyamatos működése, amelyen keresztül megtisztítja a bűnöst, egész természetét megújítja Isten képére, és képessé teszi jó cselekedetek végzésére”. Ez a biblikus megszentelés jelentése és meghatározása.

B. A megszentelés fogalmát kifejező görög szavak

A megszentelés fogalma egy görög szótóból származik. Ebből az egy görög szóból kilenc olyan szó származik, amelyek valamilyen módon mind a megszentelés fogalmát közvetítik.

Az első görög szó a *hagiasmos*, amelynek jelentése „megszentelés”. Az Újszövetség összesen tízszer használja: Róma 6:19,22, I. Korinthus 1:30, I. Thesszalonika 4:3 4,7, II. Thesszalonika 2:13, I. Timóteus 2:15, Zsidókhöz írt levél 12:14, és I. Péter 1:2.

A második a *hagiosunei*, amelynek jelentése „szentség”. Az Újszövetség csak egyszer használja ezt a szót Róma 1:4-ben.

A harmadik a *hagiotēs*, amelynek jelentése „szentelni”. Csak kétszer használatos, II. Korinthus 1:12-ben, és Zsidókhöz írt levél 12:10-ben.

A szó negyedik alakja a *hagiazō*, amelynek jelentése „szentté tenni”, „Istennek elválasztani” vagy „megtisztítani, megszentelni”. Az Újszövetség összesen huszonnyolc alkalommal használja, például Máté 6:9, 23:17,19, Lukács 11:2, János 17:19, Efézus 5:26, I. Thesszalonika 5:23, II. Timóteus 2:21, Zsidókhöz írt levél 2:11, 9:13, 13:12, és I. Péter 3:15.

Az ötödik görög szó a *hagios*. Ez a szó melléknév, jelentése „szent”. Összesen 235 alkalommal használják, ezekből kilencvennégy alkalommal a „lélek” szóval együtt használják, és a Szentlélekre utal. Hatvanegyszer pedig hívőkkel kapcsolatosan használják, a hívő üdvösségének szempontjaként.

A hatodik szintén a *hagios* szó, ez azonban egy kissé más típusú melléknév. Nyolcszor használják, és jelentése „tisztá”, „szent,” vagy „kegyes”.

A hetedik szintén a *hagios*, ám ebben az esetben határozószóként szerepel, és csak egyszer használják az I. Thesszalonika 2:10-ben.

A nyolcadik a *hagiotēs*, amelyet ugyanúgy betűznek, mint a harmadik alakot, ám ez egy egy főnév, amelyet a Lukács 1:75-ben, és az Efézus 4:24-ben használnak.

A kilencedik alak a *hiegōs*, amelynek jelentése „szentséges”, és az I. Korinthus 9:13-ban, valamint a II. Timóteus 3:15-ben használják.

Ugyanazon görög szótó kilenc alakját használja az Újszövetség különböző módokon, s innen ered a megszentelésről szóló tanítás. A megszentelés alapvetően azt jelenti, hogy „elválasztva, elkülönítve lenni”. Spirituális értelemben azt jelenti, „Istennek elválasztva lenni”, hogy egyre inkább szentté tehessen minket, egyre inkább elváltoztasson minket Isten Fiának képére. Ez a kilenc görög alak, ahonnan a megszentelés fogalmát nyerjük, egyszerűen szemlélteti a kifejezés jelentésének különböző szempontjait.

C. A görög szavak használata

Az Újszövetségben a megszentelésre használt különböző görög szavak használatával kapcsolatban nyolc dolgot kell tudnunk. Először is, tudatában kell lennünk a különböző fordításoknak. Ugyanazt a görög szótót különbözőképpen fordítják az angol (magyar) Bibliában, ám itt a három főbb fordítást vizsgáljuk meg. Az első főbb fordítás a „megszentelni” szó. Ezt 106 alkalommal találjuk az Ószövetségben és 31 alkalommal az Újszövetségben. A szó második főbb fordítása a „szent” szó. Az Ószövetségben négyszázzszor fordították ezt a szót „szentnek”, ám az Újszövetségben csak tizenkétszer. A harmadik fordítás, a „szentek” kifejezés, amely a második leggyakrabban előforduló hívőkre használt kifejezés, és hatvankétszer használják. A hívőkre használt leggyakoribb kifejezés a „testvérek”, amelyet száznál több alkalommal használtak. A „keresztények” szót háromszor használták. A három fő fordítás tehát a görög szótóire a „megszentelni”, „szent” és „szentek”.

A megszentelés második használata Istenre, a megszenteltre utal, mert Isten elválasztja magát (III. Mózes 21:8). Még a Messiás is képes megszentelni magát abban az értelemben, hogy elválasztja magát, elkülönül (János 17:19). A harmadik, amikor Isten személyeket szentel meg. Az Atya megszenteli a Fiút (János 10:36), a papokat és Izraelt (II. Mózes 29:44, 31:33), és Isten megszenteli a hívőket is (I. Thesszalónika 4:3). A negyedik használat, amikor Isten helyeket és dolgokat szentel meg (I. Mózes 2:3, II. Mózes 29:43).

Az ötödik használat szerint az ember megszenteli Istent. Tehát, a „megszentelés” nem feltétlenül azt jelenti, hogy „szentté tesz”. Istent egy ember sem teheti szentté. Ez azért lehetetlen, mert Isten már abszolút szent. Megszentelni egyszerűen annyit tesz: „elválasztani, elkülöníteni”. A hívők elválaszthatják Istent az életükben, és ily módon megszentelhetik Istent (Máté 6:9). A hívő ily módon a Messiást is megszentelheti (I. Péter 3:15). A hatodik, miszerint az ember még önmagát is megszentelheti (Róma 12:1, II. Korinthus 7:1, II. Timóteus 2:21). Az ember rendelkezik azon képességgel, hogy elválassza magát az Úr használatára. A hetedik, hogy az ember megszentelhet, elkülöníthet személyeket és dolgokat (II. Mózes 19:14, II. Krónika 29:17, I. Korinthus 7:14). A nyolcadik szerint egy dolog megszentelhet egy másik dolgot. Szent dolgok megszentelhetnek más dolgokat (Máté 23:17,19).

D. A megszentelés szempontjai

A megszentelésnek öt szempontja van. Először, a hívő a Messiásban van megszentelve (I. Korinthus 1:2,30). Ez a megszentelés területe; ez a hívő pozíciója. A második, a hívő Isten *Igéje* által szentelődik meg (János 17:17). Ez a megszentelés csatornája, mivel a hívőt Isten Igéje elválasztja és megtisztítja. A harmadik a *vér általi* megszentelés (Zsidókhöz írt levél 13:12). Ez a megszentelés alapja; a hívőt Isten elválasztja szent használatra a Messiás vérének alapulva. A negyedik, a hívő a kereszten lévő Messiás teste által szentelődik meg (Zsidókhöz

írt levél 10:10). Ez a megszentelés helye; a hívő helyzetileg a *kereszt* által szentelődik meg. A Messiás kereszthalála érte el számára a helyzeti megszentelődést. Az ötödik, a hívő *hit által szentelődik meg* (Apostolok cselekedetei 26:18). Ez a megszentelés módja, eszköze; a hívő hit által üdvözülni, hit által igazul meg, és hit által is szentelődik meg.

E. A megszentelés okai

A megszentelésnek három különböző oka van.

1. A hatékony ok

Az első ok a hatékony, vagy hathatós ok. A megszentelés hatékony oka Isten hármassága, a Szentháromság minden tagja.

Az Atya megszentelésben betöltött szerepéről a ír: János 17:18-19, I. Korinthus 1:30, I. Thesszalónika 5:23, Zsidókhoz írt levél 13:20-21, I. Péter 1:15-16, és 5:10. A Szentháromság második személye a Fiú, aki szintén hatékony ok a megszentelésben, és szerepéről az Efézus 5:25-26, Titus 2:13-14, Zsidókhoz írt levél 2:11, 9:14 és 13:12 szól. A Szentháromság harmadik személye a Szentlélek, akinek szerepéről a Róma 15:16, II. Korinthus 3:17-18, II. Thesszalónika 2:13, és I. Péter 1:2 ír. A megszentelés hatékony oka tehát Isten hármassága, az Atyának, a Fiúnak, és a Léleknek is megvan a saját szerepe.

2. A mozgató ok

A második, a mozgató ok, Isten jóakarata (I. Thesszalónika 4:3). A hívőt Isten akarata mozditja megszentelésre.

3. A közreműködő ok

A megszentelés harmadik oka a közreműködő ok, ami Isten Igéje (János 17:17). Isten Igéjén keresztül a hívő megszentelődik. A hívőt Isten Igéje vizének fürdője tisztítja meg.

F. A megszentelés szükségessége

Miért szükséges egyáltalán a megszentelés? Miért van rá szükség? Először is, a hívőben minden egyes bűn ellentétes Isten szentségével. Minden alkalommal, amikor a hívő vétkezik, ellentmond Isten szentségének. A megszentelés célja az, hogy a hívőt Isten igazságosságához szabja. Másodszor, ahol jelen van a bűn, ott konfliktus van. Erre a konfliktusra jó példa Róma 7:15-25. A megszentelés célja, hogy győzelmet adjon a hívőnek ebben a konfliktusban. Harmadszor, állandóan és egyre inkább értékelnünk kell azt a tényt, hogy bár a bűn megmaradt, többé nincs uralma felettünk. Egyrészt a bűn a hívőben él, ám meglehetősen más az, amikor a hívő él bűnben. A megszentelés célja az, hogy megőrizze a hívőt attól, hogy bűnben éljen, bár a hívőben egészen addig benne lakozik a bűn, amíg a mennybe nem megy.

G. A megszentelés fajtái

A Biblia négy fajta megszentelésről ír.

1. Előkészítő megszentelés

Az elsőt az „előkészítő megszentelésnek” nevezik, és a II. Thesszalónika 2:13 ír róla. Az üdvösséget megelőző elválasztásról, elkülönítésről szól. Ekkor a kiválasztott embert Isten egyszerűen elkülöníti a megtérése előtt, hogy biztosan hallja az evangéliumot. Az előkészítő megszentelés biztosítja azt, hogy az egyén halljon az evangéliumról, és elfogadja azt.

2. Helyzeti megszentelés

A második, a „helyzeti megszentelés.” Ez azt jelenti, hogy a hívő megmenekül a bűn büntetésétől. Ez az a megszentelés, amikor Isten a hívőt a Messiásban lévő helyzetében látja.

Isten nézőpontjából a hívő már tökéletes a Messiásban lévő helyzete miatt. Ezért nevezik ezt „helyzeti megszentelésnek”. A helyzeti megszentelés mindig igaz, függetlenül a hívő jelenlegi életében lévő szentségtelenség mértékétől. Tehát amint egy hívő megtér, automatikusan a helyzeti megszentelés állapotába kerül, amikor Isten úgy tekint rá, mint aki teljes mértékben megszenteltetett (Apostolok cselekedetei 20:32, Róma 6:1-10, I. Korinthus 1:2, 6:11, Zsidókhöz írt levél 10:10-14).

A Korinthusbeliekhez írt rész különösen egyedi, hiszen amikor ezeket a leveleket olvassuk, látjuk, hogy az Újszövetségben a korinthusi gyülekezet volt a lehető legrosszabb. Széthúzások voltak közöttük, lelkiileg éretlenek voltak, a hívők egymást vitték bíróság elé, néhányan erkölcstelen életet éltek, megrészegedtek az Úrvacsorán, és Pál mégis azt mondta nekik, hogy a szentségtelenség és erkölcstelenség mértéke ellenére megszenteltek. Teljesen megszentelődtek, mert a helyzeti megszentelés olyasvalami, ami mindig igaz, nem azért, aki maga a hívő, hanem azért, aki a hívő a Messiásban.

3. Fokozatos megszentelés

A harmadik fajta megszentelés a „fokozatos” vagy „tapasztalati megszentelés”. Ezzel kapcsolatban tíz dolgot kell megjegyeznünk. Először is, ez a bűn hatalmától való szabadítás. A fokozatos megszentelés azt jelenti, hogy a hívő szabad lehet a bűn hatalmától (Róma 6:1-14). Másodsor, a fokozatos megszentelés célja az, hogy a hívő tapasztalatát összhangba hozza a helyzetével. Helyzetileg a hívő teljesen megszentelt. Harmadsor, célja a világiasság ellensúlyozása (Róma 6:22, 12:1). Negyedsor, elősegíti a lelki növekedést (II. Korinthus 3:18, II. Péter 3:18). Ötödször, a hívő Isten Fiának képére változik, hogy egyre inkább olyan legyen, mint a Messiás (Filippi 1:9-11, II. Péter 1:5-8).

A hatodik szerint a megszentelés két módja, eszköze: először is a hívőnek *a tagjait az igazság fegyvereiül kell odaszánnia*, ami a fizikai test odaszánnását jelenti Isten használatára (Róma 6:13). A második eszköz Isten Igéjének *fürdője* (Efézus 5:26).

A hetedik az, hogy ez is Isten munkája (Efézus 2:20, II. Timóteus 3:17, Titus 2:14). Nyolcadszor, a fokozatos megszentelés nem hoz tökéletességet ebben az életben. A hívő egyre inkább igazabbá válik, egyre inkább elváltozik Isten Fiának képére, de ebben az életben soha nem éri el a tökéletességet. Kilencedszer, a helyzeti megszentelés alapján az Írás arra bátorítja a hívőket, hogy szent életet éljenek. Az Írásban a fokozatos megszentelés a szentségre intés oka (I. Thesszalónika 4:3, I. Péter 1:15-16).

A tizedik pont szerint a fokozatos megszentelés két folyamatot tartalmaz. Először is a hívő emberi természete romlottságának és szennyezettségének fokozatos eltávolítása (Róma 6:6, Galátzia 5:24). Másodsor pedig az Istennek szentelt új élet fokozatos fejlődése (Róma 6:4-5, Galátzia 2:19, Kolossé 2:12, 3:1-2).

4. Végső megszentelés

A negyedik megszentelés a „végső megszentelésként” ismert. Ez a bűn jelenlététől való szabadulás, ami Jesua visszatérésekor történik meg. Amikor Jézus visszajön, a hívő megkapja a végső megszentelést: szabadulást minden bűn jelenlététől (Efézus 5:27, I. Thesszalónika 3:13, 5:22-23, Zsidókhöz írt levél 9:28, 10:14, I. János 3:2, Júdás 23,25).

H. A tökéletesség tana

Néhányan azt tanítják, hogy a hívő már ebben az életben elérheti a tökéletességet. Ennek a tanításnak két területét vitatjuk meg.

1. A tanítás alapja

Mi az alapja a tökéletesség tanításának? A tökéletességet bizonyos írásrészek alapján tanítják. Azok, akik tökéletességet tanítanak, tizenegy főbb részt használnak tanításuk alátámasztására.

Először, I. Mózes 6:9, ami Noéről szól, mint *aki tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között*. Másodszor, I. Királyok 15:14 *Asának szíve tökéletes volt az Úrhoz életének minden napjaiban*.

Harmadszor, Máté 5:48, ahol Jesua azt mondta: *Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes*.

Negyedszer, II. Korinthus 5:17, ahol a hívő *új teremtes*.

Az ötödik rész Efézus 5:27, ahol a hívőn *ne legyen szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle*.

A hatodik rész Filippi 3:15, amely kijelenti: *valakik annakokáért tökéletesek vagyunk*.

Hetedszer, Filippi 4:13, ami így hangzik: *mindenre van erőm a Krisztusban*.

Nyolcadszor, Kolossé 2:10, amely kijelenti: *és ti ő benne vagytok beteljesedve*.

Kilencedszer, Jakab 1:4 figyelmeztetése: *tökéletesek legyetek*.

Tizedszer, I. Péter 1:16 parancsolata: *szentek legyetek*.

Tizenegyedszer, I. János 3:6,8-9, amely azt mondja: *senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született*.

A tökéletességre a Biblia azon parancsolatai utalnak, hogy a hívő legyen tökéletes. Ezek rámutatnak, hogy tökéletességet írnak elő a hívőnek: I. Mózes 6:9 Noéről szól, aki *tökéletes férfiú volt a vele egykorúak között*, Jób 1:1 Jóbról, mint tökéletes emberről szól, I. Királyok 15:14 kijelenti, hogy Asa király szíve *tökéletes volt az Úrhoz életének minden napján*; és I. János levélben a hangsúly végig azon van, hogy a hívők legyenek szentek és tökéletesek. Ezért ezekre az írásrészekre és parancsokra alapozva a tökéletesség tanítói azt tanítják, hogy a hívő ebben az életben elérheti a tökéletességet.

2. A tanítás cáfolata

Ezekkel a tanításokkal szemben hat dolgot állíthatunk.

Először is, a tény, hogy a hívőnek meg kell próbálnia elérni a tökéletességet, nem azt jelenti, hogy a hívő már tökéletes. A tökéletesség elérésére tett törekvések azt feltételezik, hogy a hívő még nem rendelkezik a tökéletességgel, és a Biblia úgy írja le a hívőt, mint aki egész életében a tökéletességre törekszik.

Másodszor, a Bibliában a *tökéletes* szó nem a „bűntől való szabadságot” jelenti. Bár Noét I. Mózes 6:9-ben *tökéletesnek* nevezték, I. Mózes 9:20-24-ben vétkezett, mert lerészegedett. Jób 1:1 Jóbot *tökéletesnek* nevezi, mégis olvashatunk Jób bűneiről Jób 42:6-ban. Tehát a *tökéletes* szó jelentése nem a „bűntől való szabadság”.

Harmadszor, I. János levélben az apostol azt tanítja, hogy az új ember nem vétkezik, de az ő ember még igen. I. János 3:8-9 a görögben a jelen időt használja, tehát a szokásszerű bűnről beszél, de nem zárja ki az esetenként előforduló bűnt. Az igaz hívő nem vétkes szokásszerű bűnök elkövetésében, de esetenként előforduló bűnök elkövetésében vétkes lehet.

Negyedszer, a Biblia azt is tanítja, hogy senki nincs, aki ne vétkezne, legyen akár hívő vagy hitetlen (I. Királyok 8:46, Példabeszédek 20:9, I. János 1:8).

Ötödször, amíg a hívő csak él, addig lelki, spirituális háborúság is létezik, ami nem lenne akkor, ha az egyén képes lenne elérni a tökéletességet ebben az életben (Róma 7:15-15, Galátzia 5:16-17).

Hatodszor, az I. János 1:9 elrendeli a hívőknek, hogy vallják meg a bűnüket, ami viszont kizárja a tökéletesség elérésének lehetőségét ebben az életben.

A megszentelés bibliai tan. A tökéletesség megvalósulása ebben az életben viszont nem az.